

Jú, sunnumorgunin skuldu vit siggja teir. Snemma uppi, tí nú skuldu vit siggja soldátar. Vit fóru oman Trøndargøtu við Judith, systur okkara. Komin í Dr. Jakobsensgøtu sigur hon: „Hygg, har kemur ein soldátur...“ — og so mundi hon helst vilja sleppa av við okkum, tí vit skundaðu okkum heimaftur at fortelja tað, vit høvdu sæð.

Í fyrstuni tóku bretar fleiri almennar bygningar. Sjonleikarhúsið, Tórshøll, fimleikarhøllina, kommunuskúlan, avhaldið og okkurt aftrat. Hesi stóð vitjaðu vit flittiga; har hermenn vóru, har vóru børnini.

Onkustaðni skuldu teir matgera. Kabússur vóru settar upp t.d. uttanfyri Tórshøll, í N. Finsensgøtu, fimleikarhøllina, har vóru grýtur, pannur, fót o.a. í rúgvum.

Men so fóru teir at byggja sær búið.

Ikki sørt spennandi, tá stóru sandrúgvurnar komu, m.a. uttanfyri katólikkirkjuna.

Har spældu vit nógv, og leingi. Bygdu vegir og hvørt av sinum. Arbeiðsmenninir vóru vinsælir, prátingarsamir. Minnist Erik Dam, hann var barnavinur burturav.

So kom tilfarið til barakkirnar. Hesar rúgvur av tilfari, element. Skjótt stóðu barakkirnar uppi og spælmynstrið broyttist hareftir.

Róðirnar av barakkum við kokkhúsi, NAFL, kantínu, dansihøll, biografi, offisersmessu og hvat veit eg. Alt hetta fingi vit høvi at siggja, men longur enn inn í sjálvar soldátar-búðirnar sluppu vit sjáldan.

Men tá alt var komið upp at standa, var tað í okkara eygum stórt. Tað, sum fyrri stuttum meira var sum ein oyðimerk uttanum realskúlan, var vordíð iðandi liv. Soldátar

og børn hvørt um annað.

Nøvn sum Pieter og Harry minnst vit. Teir búðu í barakkini, sum stóð á horninum Trøndargøta/Sjúrðargøta. Bilurin hjá Frits klokkanum, sum endaði í rekkverkinum hjá André Andréson í Trøndargøtu segðist hin ungi Harry at hava heiðurin av.

Væl dæmdi bretum egg. Men ring mundu tey vera at fáa hendur á. Strævið at vera hona í teimum døgum. Ofta forduftaðu eggini skjótari enn tey vórðu vörpin. Og ta ferðina, vit funnu sloyfuna í hesnagarðinum við áanna omanfyri hjá Sigmund Petersen, var ein syndari funnin.

Sekkjapurnar settu sín serliga dām á. Hetta ljóðfar lærdu vit at kenna og er tað okkum stóðugt ein dýrgripur, tað var ein partur av okkara barn-dómi.

At allar rabarburnar ikki gjørdust katólikkar, er ikki tí, at vit ikki vóru í kirkju. Har komu vit ofta, tí har komu soldátarnir. Prestarnir Boogenoogen og Borgholst búðu á loftinum hjá Jógvan hjá Stinu. Boogenoogen var barngóður, vinsælur. Hann gekk undir hatti við breiðum skugga og í sið-um jakka.

Eini hendingini, eg var litið erpin av, var ta ferðina vit báðir, Tórbein, stikaðu gøtuna um Lauritsar trøð av við jarn-tráði. Fóru so til hús og hugsaðu ikki meira um tað.

Morgunin eftir møtti eg onkrum plástradam soldáti. Møti Brynjálvi: „Torir tú at vísa teg, politíð leitar eftir tær, tú ert meldaður.“

So gekk upp fyrri mær, hvat vit høvdu gjørt. Hjartað smokkaði, tordi valla útum, men tá nakrir dagar vóru gingnir, og einki hendi, lætnaði. Slíkt gjørdi tú so ikki aftur.

Her um leiðir kom nógv fólk framvið, eisini didd-

urnar. Steðgaðu á, skimaðust, so fór onkur soldátur at boða frá og út kom onkur annar, skundandi at práta. Ein teirra kemur út móti diddunum, tekur fram sigarettapakka, og í tí hann bjóðar, sigur hann: „Do you smoke?“ Gentan smiltist við, letur frakkan upp, viðopnan og sigur: „Ja, heldur tú ikki hann er penur.“ Hon helt hann spyrja um tann smukka kjólan, men vit skiltu, at hann spurdi um hon roykti.

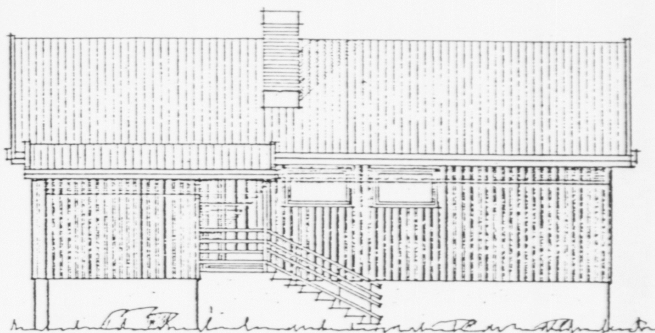
Tá CAROLINA TORD-EN varð bumbað undir Nólsoynni, stóðu vit uppi í Brekkugøtu og eygleiddu. Hvørja ferð flúgvur-in hirti á aftur, var skært ljós og hvøllir brestir. Henda seinna part, hálvmýrkt og hvassur æl-ingur, hugsaðu vit litið um sorgarleikin hjá teimum, sum vóru umborð. Seinni komu flóttafólkini, finnar, í land og vórðu tey innkvarterað ymsastaðni, vit spældu við summi av hesum børnum, tí tað vóru familjur, ið flýddu til Amerika.

Tá einu ferðina, vaknaði eg av hvøllum maskin-byrsuskotum. Sat í fanginum hjá pápa, í kjallaranum, luftalarmur var. Hetta var ta ferðina próstagarðurin í Sandágerði varð torpederaður.

Vit fylgdu sera væl við í krigsgongdini. Lurtað varð hvønn dag eftir norðmanninum og danskinum úr London. Hvønn dag vit komu úr skúlanum, tá vit fóru til morgunmatar, steðgaðu vit á í Sverrisgøtu, í vindeyganum á infor-masjónskontórinum hjá bretum var kort, har sýnt var hvussu frontirnar stóðu. Serliga spennandi tá fronturin stóð um Kiev leiðina, har stóð hart stríð, aftur og fram, so kortið var næstan uppsaksað. Vit hildu sjálvsagt við teimum allieraðu.

Tað kveldið danskurin úr London steðgaði á og

Føroysk hús til sølu

Fæst hós-kandi boð, selja vit hús okkara, matr. 56bx á Argjum, sum er Støðlagøta 14.

Húsini eru í trimum væl innrættaðum hæddum. Miðhæddin frá byggiárinum 1977, loftshæddin frá fyrra helmingi av áttatiárunum, kjallarin at kalla nýggjur — um 1 ½ ár.

Kjallarahæddin er sjálvstøðug íbúð við køki/stovu, kamari, toaletti við brúsu og vaskikjallara.

Miðhæddin er køkur, stór stova, stórt kamar, litið kamar, toaletti við karbaði/brúsu og gongum.

Loftshæddin er fittligt arbeiðs/hvildarrúm, »úti á lofti« við sovi-møguleikum og øðrum, eitt nú sjónvarpsstovu. Tvey stór tak-vindeygu.

Útsýnið er frálíkt — serliga úr stovu og kømrum í miðhæddini. Ikki um at tala á loftinum, har tú sært allan Nólsoyarfjørðin — og væl meira enn tað.

Húsini eru nýmálað og grundin er nýpussað.

Grundtøki er 625 fermetrar til viddar.

Annars er hvør hæddin 90 fermetrar, uttan loftshæddin. Uppi er bygdur kjallur í erva, fyrrum í neðra. — Sí annars hjalogdu tekningar.

Figgingin er heilt sámulig.

Ahugað kunnu venda sær til tlf. 14529 ella 15732.

